

Festivalul „George Enescu” – moment inaugural

(Grigore Constantinescu – 31 august 2015)

Pentru cei care au avut satisfacția de a fi urmărit toate Festivalurile Internaționale „George Enescu”, între 1958 și 2015, prima zi a fiecărei ediții și-a păstrat în întregime starea de emoție a unui debut prestigios. Desigur, organizatorii programelor au plănuvit de fiecare dată o anume semnificație pentru cea dintâi reuniune a melomanilor cu artiștii interpreți.

Nu este puțin ca seria „Mari orchestre ale lumii” să înceapă acum cu cel mai tânăr ansamblu simfonic al României. Orchestra Națională de Tineret și-a cucerit, din primii ani de activitate, sub gestul formator și dirijoral al Maestrului Cristian Mandeal, un renume deosebit prin concertele susținute în țară și peste hotare. Anul acesta, ecoul aplauzelor performanțelor din vară, sub conducerea lui Cristian Mandeal, la Sinaia (Festivalul „Enescu în muzica lumii”), la București (Festivalul „Vara Magică” la Ateneul Român), la Toblach - Italia (Festivalul „Mahler”), la Milano (Expoziția Mondială) demonstrează ascensiunea internațională a acestei formații ce reunește cele mai valoroase și tinere talente muzicale ale țării.

Ce însemnătate are prezența lor acum pe podiumul Sălii Mari a Palatului? Dacă privim alcătuirea programului, mi se pare suficient. Piesa de debut este „Rapsodia nr.1 în la major, op.11” de George Enescu, personalitatea-gazdă a evenimentului; urmează apoi o partitură concertantă faimoasă din secolul XX, dedicată viorii, sub semnătura geniului muzicii finlandeze, Jean Sibelius, marcând 150 de ani de la nașterea compozitorului. Pentru partea a doua a programului, „Carmina Burana” de Carl Orf. Preluăm o afirmație a muzicologului Cristina Sârbu, autoarea monografiei dedicate muzicianului: „Cantata este într-atât de celebră încât se cântă, an de an, în fiecare zi, oriunde în lume.”

Presupuneam o inițiativă oarecum riscantă prezența la pupitru, pentru prima dată, a unui dirijor estonian din generația tânără a școlii de orchestră din Manhattan, Kristian Jarvi. Fără prea multă vervă, Rapsodia enesciană a fost pentru el o descoperire profesională a pitorescului muzicii populare românești, valorificat cu efectele școlii componistice din final de secol.

Pentru solistica demonstrată de Sarah Chang, arcușul este sensibil pe vioara Guarnieri. Ce este poezie și culoare place, mai puțin lipsa forței și energiei cerute de Sibelius, în special pentru final.

Publicul aștepta capodopera lui Orf, cântată cu vigoare de instrumentiștii Orchestrei Naționale de Tineret și superbul cor al Filarmonicii, pregătit de Ion Iosif Prunner în colaborare cu Corul de copii Radio (dirijor Voicu Popescu). Satisfacție sonoră deosebită desigur, cu sprijinul salvatoarelor mijloace de amplificare care s-au aflat cu ceva folos și în preajma celor trei soliști invitați.

Expresivitatea dirijorului ține de plastica corporală și indicațiile unei gestici pleonastice, care comandă cadențe spectaculoase, dar asemănătoare. Oricum, efectul muzicii a fost pe măsura gloriei acestei partituri care a încheiat cu ovații primul concert al Festivalului.